

Andrea Grill - Romana Perečinec

Metamorfoze

Metamorfoza I

hraniš mnoga moja usta
krajolicima od kože
i jugozapada
u toplom divljem vrtu
oko vrata nježne grane
lepezasti vrhovi lišća
ticala za izmjeru topografije
istražuju kupe, promatračnice; tu
se topi ledenjački jezik od mesa
uberi iznad mojih grudi suptropsko voće
lokalna je klima neopisana

Metamorfoza II

istočni su grijesi za djecu stranaca
zapliću se bespomoćno pristojno
u mom dekolteu
difundira predefimirani rastanak
iz grudi
uvijek iznova iznenađujuće ništa
u perspektivnim kanalima;
jabuku spoznaje

melju prvo(i) zubi

protjerani iz raja

spoznavši što su to hormoni

Metamorfoza III

kao maslac kružnom pilom

odsijecam meke misli

odlučujući metež (s tobom)

u prirodnoznanstvene ploške:

vodim lijep život

ne perem više ni čaše

procjeđujem isključivo umjetno oplodene trave (iz preljeva)

sve neugodno čine strojevi

sve ugodno činim ja

Metamorfoza IV

pri usponu brojimo svoje rane

po mrljama na žutom lišću javora

svakome Ahilova peta raste negdje drugdje

šuma se igra skrivača s oblacima

i daždevnjačkim vlakom; probavlja stabla (vjeverica)

i povremeno kašlje kao da je malo bolesna

ovdje u kamenu leži prijateljeva koža

sašivena vremenskim prilikama urezana sokom

žvačemo čičke kruške plavičasti sir

čvorci umiruju svoje ženke

tihim brbljavim pucketanjem

Metamorfoza V

između breza i livada

ljiljani

tanki leopard

kao da bi htio

uloviti dijete

koje zovemo malim Isusom

u skoku

nostalgija se svlači

poput lagane bluze,

u prijenosnim kućama od drva & ljepila

htjela sam podijeliti s tobom;

težinu prugastog kupaonskog ogrtača

jedan bih rukav nosila ja

drugi ti

Metamorfoza VI

nikada više prati zube

tvoja prisutnost tamo, jučer, prije pola godine

zauvijek u ustima;

držimo (se) puni povjerenja (čvrsto)

nitko od nas ne grize

ti ponekad jedini

znaš više o meni samoj

otvorena mjesta, prozori

iza grmlja skrivaju se

šareni cvjetovi

ali: ako pogledaš, trenutačno
jedna, dvije sobe
neboder, na najvišem katu
ne previsoko;
u srednjoj Europi nebeski svod počinje
na leđima ljudi
ushićenih do ravne zemlje;
stražnje nepce (neočetkano)
u jet streamu
sljedećih četrdeset dana
nikada zabunom zagrcnut
nebosklon

Metamorfoza VII

s vremenom mogu zamisliti
ono što nikada nisam htjela
kako se pri rođenju djeca
gube mjestimice
voljeni krugovi na plivanju u (pre) plitkom gazu
majku više ništa ne zbunjuje
pošto se liječnik u njeno međunožje zadubljuje;
otac prazan
bez prvorodenog ushićenja
s vremenom mogu zamisliti
što buja bez klice;
s vremenom mnogo toga mogu zamisliti
s čim tebe ne želim upoznati

Metamorfoza VIII

pred bređom zebrom

prisiljavam se

da ne mislim na tebe

l'Africa non è solo parola

u meni živi tvoja ruka

bila bih magarac (& glupa)

da ne čeznem za djetetom,

s tom rukom

mirisalo bi na obalu Tibra

koricu kruha, pršut

govorilo bi znakovni jezik, français

tamno paperje sulla testa

cijelo tijelo oko,

usta svijeta;

tvoja ruka u meni

bržan pribor za šikaru

Metamorfoza IX

iznad pustinje Sahare

koja izgleda poput pustinje Sahare,

kakvu znamo

kao da smo tamo potratili dane, upravo tako

molekulama zraka pulverziran kamen

boje lososa & siv, upravo tako

kao koža tetke na umoru,

horizont ovjenčan oblacima,

mislim na Sarah;

satima poslije još

Sarah, koja svoje ime nosi
jer je mlada, upravo tako
sjedni pokraj mene na sjedalo

umjesto zakotrljane jabuke na plavoj presvlaci
topi se sladoled
kao: rastopljen kupus, pesci spremuti,

zdrobljen jasmin, pomuzeni oblaci
na vimenu noći;
znaš na što mislim,

kao što i Sarah pozna Saharu:
iz vlastitog iskustva
katkad se tamo znoji kamenje

ne vidi se odavde gore, ten thousand feet a.s.l.

vidim te pokraj sebe
hvatam te za koljena

razmičem ih
nekoliko milimetara

Metamorfoza X

letjeti s komarcima

zaštićen rođen
(u brdima)
s četiri pretvoren u pijetla

s pet u psa
pitoma Europa,

pripitomljena klimom
mrazom zašćeren krajolik
otkriva: sveznajuće krojačke metre

ispod svih oblaka:

dodatak infrastrukture

ništa nije bolje od

meke donje strane tvoga jezika

Metamorfoza XI

ti ja, još budni

danas odmah

između noći i ničeg

sveži mi čvor u džepnu knjigu:

abecedu želim vidjeti

kako pišeš,

svih dvadeset i šest slova plus prijeglasni posebni znakovi

jedno za drugim;

kao da smo se igrali u pijesku

smiješ pronaći riječi

pokupiti

dopustiti si riječi

come nessun altro

le avrà in bocca;

prizovi si samo osjećaje buđenja,

ti živiš pjesme

neizmjeran entuzijazam

neobuzdani pokreti ruke

drži se sekundu

prije napada dana

da ne padneš s ruba

kod tebe

come questra pera

mentre tu la mangi

Metamorfoza XII

prisili me da ne mislim na tebe

bijela koža tvoje ruke

pliva – životinja koja tek otkriva –

u tek nastaloj rupi za piće

desetljećima nedužno čekanje

uvijek u kupaćim gaćama na suncu

uzgajajući svijetle dlačice, travne ruže,

tekuća divljina;

bijele glave električnih vodova

sjede poput jastrebova škanjaca

tra cielo e terra

vidim još svijetle golubove

between heaven and earth

albino vrapce

kako vode struju

u svakom obliku

krajolik govori o početku naših vremena

i Steveu Bikou

noću srećemo pingvine na zebri

onda se šćućure u grmovitu jamu

na rubu ceste, visina ispuha

krivolovci, informal settlements

13 komada toasta one man ate

with a poached egg

moju si dušu od prašine ganuo

ručno rađeni bože

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License